

Р А З Н И.

ТОЙ Е ГЛАДЕНЪ

Илийчо днеска бѣше много веселъ. Майка му шеташе по двора, а той—изъ къщи.

Той бѣше още малтъкъ, нѣ много хитъръ. Като захвърли играчкитѣ си, отиде при масага и чу, че нѣщо вика: тикъ, тикъ, тикъ.... Изведнѣжъ се покачи на кревата, който бѣше до масата, и взема едно валчесто нѣщо прилично на кутийка съ дълга опашка.

Това бѣше часовника на баща му, който нежъ сутринъ го бѣше забравилъ на масата. Сега Илийчо много се радваше на новата си играчка и засмѣнъ до уши, излѣзе на двора при майка си.

— Мамо, мамо! — Я викай какво имамъ. какъ се казваше то?

— Часовникъ, Илийчо.

— Часовникъ, ами кой го кара да вика: тикъ, тикъ, тикъ. . . .

— Той вика тъй когато го нахранѣтъ, а като огладнѣе—спира; той ѣде отъ вечеръ на вечеръ, каза засмѣно майка му, и започнѣ да си гледа работата.

Илийчо влѣзе въ стаята и като мислѣше, че часовникътъ наистина ѣде, и че вече трѣбва да е огладнѣлъ, каза: „Той е гладенъ, чакай да го нахранѣ, за да не спре“. Взема една лъжица, седнѣ при котлето съ млѣкото, отвори часовника и започнѣ да му налива млѣко, за да го нахрани.

И. М.